

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

Τὸ παλγνιον τῆς Δεσποίνης.

—ο—

Ἡ Μαρία Λεστίνοσκα εἶχεν ἀποθάνει, ἡ κυρία Πορπαδοῦρ δὲν ἔζη πλέον, καὶ Λουδοβίκος, ὁ ΙΕ'. γηράσκων ἤδη, ἂν καὶ ἦτον εἰσέτι ὁ ὠραιότερος ἱππότης τοῦ βασιλείου του, εἶχεν ἀποφασίσει νὰ ρυθμίσῃ τέλος πάντων τὸν βίον αὐτοῦ, καὶ νὰ τελειώσῃ τὰς ἡμέρας του ὡς βασιλεὺς καὶ ὡς ἄνθρωπος ἐνάρετος.

Ὁ ὠραίος ἄγγελος ἐφ' οὗ ἔρριψε τὰ βλέμματα αὐτοῦ ἦτο ἡ ἡγεμονίς Λαμβάλη, νύμφη τοῦ δούκῃς τῆς Πανθιέδρης, ἐννέα καὶ δεκαετῆς χήρα, ἧς ἡ χάρις μόνον ὁμοίωμα εἶχε τὴν ἀρετὴν.

Τὴν ἐβλεπεν ἐνδελεχῶς εἰς τὰ γεύματα τῆς θυγατρὸς τοῦ κυρίου Ἀδελαΐδος, καὶ ἐν τῇ οἰκειότητι, ἔκρινε περὶ τοῦ πνεύματος αὐτῆς καὶ περὶ τῶν ἰδιοτήτων τῆς καρδίας της.

Τὸ πένθος τῆς ἡγεμονίδος εἶχε τελειώσῃ, ὥστε ὁ Λουδοβίκος ἐθαύμασε τὴν ὠραιότητα αὐτῆς, ἐν ταῖς πρὸς τὴν βασιλεία τῆς Δανιμαρκίας δοθείσαις τελεταῖς. Ἦρκει μόνον ἡ κυρία Λαμβάλη νὰ ἐμφανισθῇ ἐν τῇ ἑορτασίμῳ ἐνδυμασίᾳ της, ὅπως ἀμυρώσῃ τὰς ὠραιότερας κυρίας τῆς Αὐλῆς. Κατὰ τοσοῦτον δὲ μάλλον ἀπέβαινε μοναδική, καθόσον ἐν τῇ ἀγγελικῇ αὐτῆς μετριοφροσύνῃ οὐδ' ὀπώπτειν τὸ τοιοῦτο.

Μίαν τῶν ἡμερῶν ἀνήγγειλαν εἰς τὸν πενθερὸν αὐτῆς, (χρὴ τὸ προησθάνῃ) ὅτι ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ ἔμελλε ν' ἀναβῇ ἐπὶ τὸν θρόνον τῆς Γαλλίας.

Ἡ νέα ἐξεπλάγῃ ἀντὶ νὰ γοητευθῇ ἐκ τῆς προσφερομένης εἰς αὐτὴν ὑψηλῆς τύχης, καὶ ἔσπευσε νὰ ἀναλάβῃ τὸ πένθος της, προετοιμαζομένη τοιοῦτοτρόπως ἐν τῇ ἀπομονώσει της, τὸ νὰ δύναται νὰ κάμνῃ εὐτυχεῖς, διότι οὐδὲν ἄλλο προνόμιον ἔδλεπεν ἐν τῇ βασιλείᾳ.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας Λουδοβίκος ὁ ΙΕ', ὅστις εἶχε μέχρι τοῦδε διατηρήσει τὸ μυστικὸν αὐτοῦ, τὸ ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν πρωθυπουργόν του, δούκα Σουαζελ, καὶ εἰς τὸν στρατάρχην Ρισελιέ, τὸν σύνηγο τῶν ἡδονῶν του.

Ἀμφότεροι ἐπίστευσαν ἑαυτοὺς ἀπολεσθέντας διὰ τοῦ γάμου τοῦ βασιλέως, ὁ μὲν ἐν τῇ πολιτικῇ αὐτοῦ ἐπιρροῇ, ὁ δὲ ἐν τῇ σκανδαλώδει εὐνοίᾳ του.

— Βασιλεῦ ! λέγει ὁ Σουαζελ, ἡ Ἰμ. Μεγαλειότης εἶναι κυρία τῆς καρδίας καὶ τῆς χειρὸς της, ἀλλὰ μέλλει νὰ θυσιάσῃ τὴν εἰρήνην τῆς Εὐρώπης καὶ τὸ μέλλον τοῦ διαδόχου της.

— Πῶς τοῦτο ;

— Νυμφεύμενος τὴν Κ. Λαμβάλ πρέπει νὰ παραιτηθῇ τὸ νὰ νυμφεύσῃ τὸν Δελφίνα (1) με-

ρώτατος βοηθός. Τὰ πατριωτικὰ καὶ πολεμικὰ ἔσματα τοῦ Καιρνέρου, τοῦ Σχεγκενδόρφ καὶ τοῦ Ἀρν ἐπὶ τοσοῦτον διήγειραν τοὺς ἔθνους τὸν ἐνθουσιασμόν, ὥστε ἀπήρσεκε πλέον εἰς αὐτὸ ποιήσεις τείνουσα εἰς μόνην τέρψιν καὶ διάχυσιν τρυφερότητος. Ὁ ὑπὲρ τῆς ἠθικῆς, ἀρετοζήλου, φιλοσοφικῆς καὶ πατριωτικῆς ποιήσεως τοῦ Σχιλέρου ἀρχαῖος ἐνθουσιασμός, ὁ ἀδυσωπήτως πολεμηθεὶς ὑπὸ τῆς νέας σχολῆς, εἶχε διεγερθῇ μετὰ νέας ζέσεως, καὶ ἰσχυρὰ ἀντιπολίτευσίς συνέστη κατὰ τοῦ Τιέκ ἧτις ἐπαράξε καὶ αὐτὸν τὸν ἰδιωτικὸν βίον του.

Τότε ἀπεσῶρθη τῆς δημοσιογραφίας, συγγράψας κριτικὴν περὶ τοῦ Βαλχενστέιν τοῦ Σχιλέρου, δυσαρεστήσασαν πολλοὺς, καὶ ἔκτοτε περιορίσθη εἰς τὴν ἐκδοσιν τῶν ποιήσεων αὐτοῦ καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔβλεπε τῶν θεωριῶν του, αἱ ἐδημοσίευν ἐν εἴδει διηγημάτων. Καὶ ἄλλοτε μὲν ἐξεθείαζε τὸν βίον τοῦ Σακεσπείρου, ἄλλοτε δὲ διηγείτο τὸ ἀξιοδάκρυτον τέλος τοῦ Καμοένς. Τὰ διηγήματα δὲ αὐτοῦ ἀνῆλθον εἰς εἶδος τι ποιήσεως διδακτικῆς, κοινῆς ἐν τῇ Γερμανίᾳ.

Ἡ Ἰουλιανὴ ὅμως ἐπανάστασις παρέλυσεν ὁλοτελῶς τὴν ἐπιρροὴν τῶν περὶ Τιέκ. Διότι εὐκόλως ἐννοεῖ τις ὅτι ἡ τὴν Γερμανίαν συνταράξασα κατὰ τὰ πρῶτα τρία ἔτη ἀπὸ τοῦ 1830 πολιτικὴ κίνησις, ὀλίγον ἦτον εὐνοϊκὴ διὰ τοὺς ποιητάς. Ἐν ταῖς στιγμαῖς ἐκείναις τῆς δραστηριότητος καὶ τῶν παθῶν, οὐδεὶς ἠκραζέτο τῶν περὶ τέχνης θεωριῶν, οὐδεὶς ἐσυλλογιζέτο νὰ θεραπεύῃ τὴν ματαιότητα ἐκείνην τῶν συγγραφέων, οἵτινες ἦσαν εἰθισμένοι νὰ βλέπωσι πάντας μὲν πρὸς αὐτοὺς ἀσπνίζοντας, πάντας δὲ τοὺς στίχους αὐτῶν ἐξυμνοῦντας, ὡς νέαν τινὰ καὶ μεγάλην τῆς πατρίδος δόξαν. Κατὰ τὰ τρία δὲ ταῦτα ἔτη, οἱ κριτικοὶ καὶ οἱ σοφοὶ τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς ὑπεσκελίσθησαν ἐν ταῖς ἡμερῇσι ὑπὸ νέων συγγραφέων, οἵτινες θεώρουν ὑπὸ τὴν πολιτικὴν μόνον ἔποψιν καὶ τέχνας καὶ ἐπιστήμας. Καὶ μόνον ἀφοῦ οἱ νέοι οὗτοι, εἴτε ἐφυγαδεύθησαν, εἴτε ἐφυλακίσθησαν, εἴτε ὑπεχρεώθησιν ὑπὸ τῆς διαίτης τοῦ Φραγκοφορτίου νὰ σιωπήσωσιν, ἡ ἀρχαία φιλολογία ἐπαρέλαβε τὴν οἰκείαν θέσιν καὶ ἀδισωπῆτως ἐξεδικήθη κατὰ τῆς ἀρπαγῆς τῶν νεωτεριστῶν.

Ὁ δὲ Τιέκ, ὅστις ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἐλυπήθη διὰ τὴν προσβλητικὴν τῆς ἐπαναστατικῆς ἐκείνης ἐποχῆς παραγνώρισιν, ἐπαρέλαβε τὴν σειρὰν τῶν διηγημάτων του, πολεμήσας σκληρῶς τὸν ὕλισμόν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. — Ἐκ τῶν τελευταίων αὐτοῦ πονημάτων εἶναι ὁ Νέος Μυλωθρός, σύγγραμμα ἀξιοσημείωτον διὰ τὴν ἀλήθειαν καὶ πίστιν, μεθ' ὧν εἰκονίζει τὰ ἦθη τῶν ἐν Γερμανίᾳ ἐργατικῶν τάξεων.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

(1) Οὕτω παρὰ τοῖς Γάλλοις ἐκαλεῖτο ἄλλοτε ὁ διάδοχος. Δέσποινα δὲ καὶ Δεσπότης ἐλέγοντο οἱ ἀδελφοὶ καὶ αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Βασιλέως.

τὰ τῆς Μαρίας Ἀντωνιέτας τῆς Αὐστρίας· δὲν δύνασθε νὰ προσφέρετε εἰς τὴν ἀρχιδούκισσαν, τὴν θυγατέρα τῶν Καισάρων, τὴν δευτέραν θέσιν εἰς τὰς Βερσαλλίας.

Τὸ ἐπιχειρήμα ἦτο θαυμάσιον, ἐκλόνισε τὸν Λουδοβίκον, ἀλλὰ δὲν τὸν ἀπεθάρρυνε ποσῶς.

Ὁ Ρίσελιε ὠμίλησε πολὺ καλλίτερα τοῦ Σουαζέλ.

— Στρατάρχα, τῷ λέγει· ὁ βασιλεὺς, καλύπτων ὑπ' ἀστειότητα τὴν σοβαρότητα τῶν λόγων αὐτοῦ.

— Γηράσκομεν πλέον, τὸ διαβολικὸν ἐπάγγελμα δὲν μᾶς ἀρμόζει· πρέπει νὰ σκεπτώμεθα περὶ τῆς ἡσυχίας μας καὶ τῆς ψυχῆς μας. Σὰς ἐπιφορτίζω νὰ παρουσιάσετε τὰ μειδιάματά μου εἰς τοὺς εὐνοουμένους καὶ εἰς τὰς ἐπιτρίπτους, καθὼς καὶ εἰς τὰ μικρὰ γεύματα καὶ τὰς μικρὰς οἰκίας. Ἀποσβῆναι νυμφευόμενος θελκτικὴν γυναῖκα, τὸν μαργαρίτην τῆς καρδίας μου, ἐν ἐνὶ λόγῳ τὴν κυρίαν Λαμβάλην.

Ὁ Ρίσελιε ὠχρίσσε καὶ ἔτρεμεν, ὡς εἰ ἀντίκρουσε τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης. Δι' αὐτὴν τὴν γραῖαν χρυσαλίδαν τῶν βασιλικῶν ἑορτῶν — δι' αὐτὸν τὸν μεγιστάναν τῶν λαμπρῶν ἐλαττωμάτων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, μόνον τὸ ὄνομα τῆς πριγκηπέσσης ἤρκει νὰ εἴπῃ, μεταρρῦθμῖσις τῆς αὐλῆς, ἀπώλεια τῆς πίστεώς του, δυσμένεια καὶ ἴσως ἐξορία . . . »

Ἐίχε πάντοτε ἀποφύγει καὶ ἀντιπαλαίση πρὸς Λουδοβίκον τὸν ΙΕ'. ὅθεν, προσποιούμενος ὅτι ὁμογνωμονεῖ καὶ ὅτι συμμερίζεται τοὺς ἐλέγχους τῆς συνειδήσεως αὐτοῦ.

— Ἡ Ὑμ. Μεγαλειότης κηρύττει ὡς ὁ Μασιλίων, ἀπήντησεν ὁ Μακιαβέλλης τοῦ αἰῶνός του, εἰς τὸν ὁ Σατανᾶ· ἐνέπνεε πάραυτα τὴν ἐσχάτην πονηρίαν του—καὶ εἰμαι τόσῳ μᾶλλον ἄξιός τῆς διδασχῆς τῆς—προσέθηκε μετὰ κατανύξεως—καθόσον κ' ἐγὼ θέλω μεταβάλλει τὸν βίον νυμφευόμενος ἓνα Ἄγγελον.

— Ἀδύνατον . . . Καὶ ποῖαν λοιπόν; ἐπανελάβε Λουδοβίκος ὁ ΙΕ'. χαίρων καὶ θλίβων τὴν χεῖρα τοῦ εὐνοουμένου του.

— Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν, βασιλεῦ, ἐὰν εὐαρεστήσῃς θέλω σὰς παρουσιάσει τὴν μέλλουσαν σύζυγόν μου, καὶ θέλετε κρίνει περὶ αὐτῆς, διὰ τῶν ἰδίων ὀφθαλμῶν σς.

— Ἐξαίρετα! . . . ἐφώνησεν ὁ βασιλεὺς . . . τὴν προσεχῇ Κυριακὴν εἰς τὸ παίγνιον τῆς Δεσποίνης . . . ἐκεῖ, θέλουν μοὶ παρουσιάσει ὡσαύτως τὴν πριγκηπέσσαν καὶ θέλω τὴν κηρύξει σύζυγόν μου, προσφέρον εἰς αὐτὴν τὰ παιγνιόχαρτα καὶ τὸν βραχιονά μου . . . θέλομεν παίξει οἱ τέσσαρες, στρατάρχα, καὶ ὁ οὐρανὸς θέλει χαροποιηθῇ ἐπὶ τῇ προσελεύσει τῶν δύο ἀλίων. Καλὴν Κυριακὴν, ἀγαπητέ μου!

— Καλὴν Κυριακὴν, Βασιλεῦ! Καὶ ὁ διάβολος θέλει συγχαρεῖ ἑαυτῷ, ὑπεψυθίσεν ὁ Ρίσελιε ὅστις ἔτρεξε κατ' εὐθείαν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Λεβέλ.

Γνωστὸν ὅτι ὁ Λεβέλ ἦτο ὁ θαλαμηπόλος τοῦ βασιλέως καὶ τὸ ὄργανον τῶν ἰδιωτικῶν του.

— Ἀγαπητέ μοι, τῷ λέγει ὁ στρατάρχης, ἀφού

τῷ διηγήθη τα πάντα, εἰς μόνος ἔτροπος ὑπάρχει πρὸς σωτηρίαν ἀμφοτέρων· εὐρε, ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρων τὴν ἐρασμιωτέραν γυναῖκα τῶν Παρισίων, ἣν εἶδα ἐσπέραν τινὰ ἐν τῷ οἴκῳ τῆς Κ. Γουρδάν, καὶ τὴν ὁποῖαν δὲν ἠμπόρεσα νὰ ἐπανεύρω ἐκτοτε.

Ὀνομάζεται μὲν Ἰωάννα Βωδερνιέ, ἀλλὰ τὴν ἀποκαλοῦσι Κ. Ἀγγέλου (L'Ange). Ἐρεῦνησον στενωποὺς καὶ αἰθούσας, κοιτῶνας καὶ χαρτοπαικτεῖα πρὸ πάντων δὲ τὸ ἰδιαίτερον σφαιρηστήριον τοῦ κόμητος Ἰωάννου Δουβαρρῆ. . . Ὑποπτεύομαι ὅτι κρύπτει τὸν μαργαρίτην τὸν ὁποῖον ζητοῦμεν. Δὲν θέλει μᾶς τὸν ἀποποιηθῇ βεβαίως, ὅταν μάθῃ ὅτι θέλω τὸν παρουσιάσει ὡς μέλλουσαν σύζυγόν μου εἰς τὸν βασιλέα τὴν προσεχῇ Κυριακὴν, εἰς τὸ παίγνιον τῆς κυρίας Ἀδελαΐδος . . . Ὑπαγε, τρέξε . . . ἰδοὺ σοὶ ἡ μάχη τοῦ Φοντενουᾶ . . . ἡ τοῦ στρατάρχου ριζὸς μου . . . ἰδοὺ, σὲ ἀναμένει.

Ὁ Λεβέλ ἐνόησεν, ἐμειδίασε . . . καὶ ἀνεχώρησε.

Καὶ τῶνόντι τὴν προσεχῇ Κυριακὴν ἡ νεᾶνις Ἰωάννα Βωδερνιέ, ἡ πρῶν ῥάπτρια Λατζ, ἣν ὁ Ρίσελιε ὠνόμασε μνηστήν του, ὠδηγήθη παρ' αὐτοῦ εἰς τὸ παίγνιον τῆς ἀδελφῆς τοῦ βασιλέως.

Ἡ λάμψις τῆς ὠραιότητός της, καὶ ἡ ἐπιδεξιότης τοῦ καλλωπισμοῦ της, ἦσαν τοιαῦτα, ὥστε προῦξήνησαν γενικὸν θάμβος. Ποτὲ αἱ Βερσαλλίαι, ὁ γενικὸς οὗτος τόπος τῆς συνεντεύξεως τῶν χαρίτων καὶ τῶν θεληγῆτων, δὲν εἶχαν θαυμάσει τί χαριέστερον καὶ θελκτικώτερον.

Αἱ προρρήσεις τοῦ Ρίσελιε ἐντὸς ὀλίγου ἐμελλόν νὰ πραγματοποιηθῶσι.

Λουδοβίκος ὁ ΙΕ'. αἰχμαλωτισθεὶς, θαμβωθείς, ἐκπλαγείς ἐκ τοσαύτης χάριτος, δὲν εἶδε πλέον τὴν κυρίαν Λαμβάλην, εἰμὴ κιαζομένην ὑπὸ νέφους. Ἄσπαι αἱ ἀποφάσεις αὐτοῦ ἐξέπνευσαν ἐνώπιον τῆς θίας τῆς Λαντζ, δὲν εἶχε πλέον, εἰμὴ μίαν καὶ μόνην θέλησιν, μίαν καὶ μόνην φιλοδοξίαν, ἓνα καὶ μόνον σκοπὸν, τοῦ νὰ διαφιλονεικῇ καὶ κερδήσῃ τὴν κατάκτησιν ταύτην ἀπὸ τὸν Ρίσελιε, τὸν γέροντα ἀντίζηλόν του.

Ὡς εἰς μοναδικὴν καὶ ἀποφασιστικὴν στιγμὴν, ἀναμενομένην ὑπὸ πάντων, ἴδτε ἡ Δέσποινα ἐκάθισεν εἰς τὸ παίγνιον, καὶ παρεκάλεσε τὸν βασιλέα νὰ προσδιορίσῃ τὴν σύτροφόν του, ὁ Λουδοβίκος ἄγνωσν πλέον τί ἐπραττεν, ἡσπᾶσθη μὲν τὴν χεῖρα τῆς κυρίας Λαμβάλης εἰς σημεῖον ὑποκλίσεως, ἀντὶ νὰ τῇ προσφέρῃ τὸν βραχιονά του καὶ τὸ παιγνιόχαρτον, καὶ παρουσιάζων αὐτὰ εἰς τὴν νεάνίδα Λαντζ ἐξελέξατο αὐτὴν τοιοῦτοτρόπως, καὶ τὴν ἔλαβεν ἀπὸ τὸν Ρίσελιε ὅστις τὴν ἐκράτει ἀπὸ τὴν χεῖρα . . .

Εὐκόλως δύναται τις νὰ ἐννοήσῃ τὴν συμβᾶσαν τότε σκηνήν . . . Ἡ πριγκηπέσσα Λαμβάλη ἐγένετο ἄφαντος. Οἱ φίλοι τῆς ἐμείναν κατεπεπληγμένοι, ὁ Ρίσελιε ἐθριάμβευσε προσποιούμενος ἀγανάκτησιν καὶ τοιοῦτοτρόπως ἀντὶ τοῦ ἀγαθοποιῶν πνεύματος. ὅπερ ἤθελε σώσει τὴν Γαλλίαν καὶ τὸν Βα-

σιλέα αὐτῆς, ἐγκατεστάθη ὁ Ἄγγελος τοῦ θλέθρου, ὅστις ἐμελλε ν' ἀπολέσῃ τὴν μοναρχίαν.

Καὶ ὁμως, οὐδὲν ἠδυνήθη ν' ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλώττοντος ἡγεμόνος.

— Γνωρίζω καλῶς, ἔλεγεν εἰς τὸν Νουαλλίς ὅτι ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς κομίσεως Δουβαρρῆ (οὕτως ὠνομάσθη ἡ νέα) διαδέχονται τὸν Σανφουά.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Νουαλλίς, ὑποκλίνων, ὅπως ἡ Γ. Μεγαλειότης διαδέχεται τὸν Κλόβιν.

Ὁ βασιλεὺς ἐγέλασε . . . καὶ ἔπεσεν ἐκ νέου εἰς τὴν ἄβυσσον . . .

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ὑπὸ Γ. Ε. Μ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

*Ἐκλογή τῶν αὐτοκρατορισσῶν τῆς Ῥωσσίας
κατὰ τὸς 15. καὶ 12. αἰῶνα.*

Μεταξὺ τῶν ἐθνικῶν τὰ ὅποια οἱ Ῥώσοι παρέλαβον ἀπὸ τὴν Ἀσίαν μετὰ τὴν κατάκτησιν τοῦ Ἀστραχανίου καὶ τοῦ Καζάν, ἄξιον σημειώσεως εἶναι τὸ ὑποχρεοῦν τοὺς αὐτοκράτορας νὰ ἐκλέγῃσι τὰς συζύγους τῶν ἀποκλειστικῶς μεταξὺ τῶν ὑπηκόων αὐτῶν.

Ἀφοῦ ὁ αὐτοκράτωρ ἐζήτησι τὴν συγκατάθεσιν τοῦ πατριάρχου, συνεκάλει τὴν Γερουσίαν ὅπως ἀναγγείλῃ αὐτῇ ὅτι ἀπεφάσισε νὰ νυμφευθῇ. Οὐκ ἄξιον αὐτοκρατορικὸν ἐπομένως παρήγγειλλεν εἰς ἅπαντας τοὺς πρίγκηπας καὶ βοιάρους νὰ ἐπιτρέψωσιν εἰς τοὺς ἐπιφορτισμένους νὰ περιέλθωσιν ἀπάσας τὰς ἐπαρχίας ἀξιωματικοὺς, νὰ ἰδῶσι τὰς θυγατέρας αὐτῶν. Οὗτοι δὲ, περιερχόμενοι τὰς ἐπαρχίας, ἐσκέπτοντο πάσας τὰς εὐγενεῖς κόρας, ἐξελέγον τὰς ὡραιότερας καὶ τὰς ἔφερον εἰς Μόσχαν. Ἐκεῖ δὲ κατόχιζον αὐτάς εἰς παλάτιον μεγαλοπρεπέστατον, εἰς διάφορα διηρημένον, οἰκήματα ὧν ἕκαστον περιεῖχε δώδεκα κλῖνας προωρισμένας δι' ἰσας μνηστας. Κυρία τις ἦν ἐπιτετραμένη τὴν διοίκησιν τοῦ καταστήματος τούτου τῆς ὡραιότητος καὶ αἱ ἄβραι αὐταὶ ἀσχολίαι τῆς πολλάκις ἐξέθετον εἰς κίνδυνον τὴν ζωὴν ἢ τὴν ἐλευθερίαν τῆς.

Μετὰ ὠρισμένον δὲ χρόνον ἀναπαύσεως ἔφθανεν ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ὁ Αὐτοκράτωρ ἔπρεπε νὰ κάμῃ τὴν ἐκλογὴν του. Συνοδευόμενος ὑπὸ γέροντος μεγιστάνος, ὁ μονάρχης ἐκαθεζέτο ἐπὶ θρόνου ἐν εὐρυτάτῃ τινὶ αἰθούσῃ προωρισμένη εἰς τὴν τελετὴν ταύτην, καὶ ἅπσαι αἱ κόραι, μεγαλοπρεπῶς ἐνδεδυμέναι παρήλλασσον πρὸ αὐτοῦ ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην. Εἰς ἑκάστην δὲ αὐτῶν ἦτις, φθάνουσα ἐνώπιον τοῦ θρόνου, προσέπιπτεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ αὐτοκράτορος, οὗτος ἔρριπτεν ἀνὰ ἐν μανδήλαον λιθοκόσμητον καὶ μαργαριττόστικτον. Ἐν τού-

τοῖς καὶ ἐκείνη τὴν ὁποίαν τὸ βλέμμα τοῦ αὐτοκράτορος διέκρινε μεταξὺ τῶν ἄλλων, τὸ αὐτὸ δῶρον ἐδέχετο, ἠγνοεῖ δὲ τὴν νίκην αὐτῆς μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἐν νέᾳ τελετῇ προσέφερον εἰς αὐτὴν τὴν νυμφικὴν στολὴν παρόντων τῶν μεγιστάνων, τῶν γερουσιαστῶν καὶ τοῦ κλήρου.

Τὸ παράδοξον τοῦτο ἔθιμον ἀνεβίβασεν ἐπὶ τοῦ θρόνου καὶ τινὰς αὐτοκρατορίσας, ὧν τὸ ὄνομα ἔμεινε προσφιλέστατον ἐν Ῥωσσίᾳ. Τοιαῦται ὤπῃζαν ἡ σύζυγος τοῦ αὐτοκράτορος Μιχαὴλ Ῥωμανῶς Εὐδοξία, καὶ ἡ ὡραία Ἀναστασία, ἥς αἱ ἀρεταὶ ἐγλύκυναν τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀγρίου Ἰβάν τοῦ Τρομεροῦ.

Ὁ Αὐτοκράτωρ Ἀλέξιος, κατηλειμμένος ὑπὸ τῶν θελγήτρων τῆς Ναθαλίας, πτωχῆς κόρης συγγενοῦς τοῦ εὐνοουμένου του Ματθεῖφ, ἠθέλησε κατὰ πρῶτον νὰ καταργήσῃ τὸ ἔθιμον τοῦτο τῶν προκατόχων του. Ἀλλ' ὁ Ματθεῖφ, ἅμα μαθὼν τὸν σκοπὸν τούτον, μόλην τὴν ὑπέρμετρον χαρὰν ἣν ἠσθάνθη, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἡγεμόνος του ἱκετεύων αὐτὸν νὰ μὴ παραβῇ, εἰς τὴν περίστασιν ταύτην, ἔθος ἰσχυρὸν νόμου ἔχον. Ὁ δὲ αὐτοκράτωρ ὑπήκουσε μὲν εἰς τὰς προτροπὰς καὶ παρακλήσεις τοῦ ὑπουργοῦ του, ἀλλ' ἡ τελετὴ ἐγένε μόνον διὰ τὸν τύπον, ὁ δὲ θρίαμβος τῆς Ναθαλίας ἐγένετο ἐπισημότερος, καθόσον ἱκανοποίησεν ἐπὶ μᾶλλον τὴν φιλαυτίαν τῆς.

Περὶ μεγαλομνημόνων.

Μητροδωρος ὁ φιλόσοφος, σύγχρονος τοῦ κυνικοῦ Διογένοους, διειστέινετο ὅτι ἡδύνατο νὰ ἐπαναλάβῃ ὅσας ὁμιλίας εἶχεν ἀκούσει ἐντὸς τῆς ἡμέρας.

Κῦρος ὁ Βασιλεὺς τῆς Περσίας ἐνεθυμεῖτο τὰ ὀνόματα τριάκοντα χιλιάδων ἐκ τῶν στρατιωτῶν του, ὁ δὲ μέγας βασιλεὺς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Βιθυνίας Μιθριδάτης, ὅστις ἐθασιλευεν ἐπὶ εἰκοσι δύο διαφόρων ἐθνῶν, ἐλάλει εἰς ἕκαστον ἐξ αὐτῶν τὴν γλῶσσάν του, χωρὶς νὰ μεταχειρισθῇ διερμηνέα.

Ὁ Καρμίδας ἐνεθυμεῖτο ὁλόκληρα βιβλία τὰ ὅποια ἀνεγίνωσκεν εἰς τὰς βιβλιοθήκας καὶ ἡδύνατο ἐπομένως νὰ τὰ εἴπῃ ἐκ στήθους.

Ὁ δὲ Ἰούλιος Καίσαρ ὑπηγόρευε συγχρόνως δέκα ἐπιστολάς εἰς τοὺς γραμματεῖς του, χωρὶς εἰς χάσιν τὴν σειρὰν οὐδεμιᾶς.

Ὁ Σενέκας ἐνεθυμεῖτο ἕως δύο χιλιάδας λέξεις κατὰ σειρὰν, ἥς ἐπανελάμβανε καθ' ἣν ταξιν τὰς εἶχεν ἀκούσει, ἡδύνατο δὲ νὰ ἐπαναλάβῃ καὶ διακοσίους στίχους ἅπαξ ἀκούσας αὐτοὺς ἀναγινωσκομένους.

Ὁ Σιμπλίκιος εἶχε τοσοῦτο μνημονικόν, ὥστε ἡδύνατο ν' ἀπαγγείλῃ ἐκ στήθους ὅλην τὴν Αἰνείαδα.

Ἐν Παρίσις δ' ἐσχάτως κατόκει νεανίας τις Κορσικανὸς σπουδάζων τὴν νομικὴν. Τοῦτον εἶχε γείτονα ὁ Μαρκαντώνιος Μουρέτος, ὅστις θέλων νὰ